

Дѣца, не оставяйте до прозореца стъкло съ вода!

Аленото цвѣте.

ова, за което ще ви разкажж тукъ, се случило твърдѣ отдавна въ едно далечно отъ насъ царство.

Една бѣдна жена имала двѣ дѣчица: Дафинка на, 10 години, и Борчо, на — двѣ. Къщата ѝ била една проста колибка, а отъ всичко на всичко имала само едно кученце. Тя работила чужда работа и едвамъ прѣхранвала себе си, дѣцата и кученцето. Но ненадѣйно тя се разболѣла и умрѣла въ единъ день, безъ да намѣри врѣмѣ нѣщо да прикаже и нареди дѣцата си.

Дафинка и Борчо останжли клети сирачета. Никой се не сѣщалъ да ги прибере. Гладътъ и нѣмотията наченжли да ги мжчжтъ.

Една заранъ Дафинка взела на ржцѣ братчето си и излѣзла въ градината. Погледнжла оттамъ черковната звѣнарница, спомнила си какъ тжжно звѣнѣла, когато майка имъ умрѣла и горко заплакала. Заплакалъ и Борчо, заскимичало и кученцето. Това добро кученце, което никога не оставяло дѣцата, тоя пжтъ се завъртѣло около тѣхъ, като че искало да имъ каже нѣщо, ала никой го не разбиралъ.

Най-послѣ Дафинка станжла и искала да тръгне нѣкждѣ, да се отдалечи отъ тжжната звѣнарница. Кученцето се испрѣчило прѣдъ дѣцата и съ движение имъ показало да вървжтъ слѣдъ него.